

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **I. B.**, bývajúceho v P., proti žalovanému **S., V.**, o návrhu žalobcu na povolenie obnovy konania, vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 10 C 202/2005, o dovolaní žalobcu proti uzneseniam Krajského súdu v Trenčíne z 31. januára 2007 sp. zn. 5 Co 238/2006 a z 28. decembra 2007 sp. zn. 4 Co 329/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 31. januára 2007 sp. zn. 5 Co 238/2006 a proti uzneseniu toho istého súdu z 28. decembra 2007 sp. zn. 4 Co 329/2007 **o d m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trenčíne uznesením z 31. januára 2007 sp. zn. 5 Co 238/2006 na odvolanie žalobcu potvrdil uznesenie Okresného súdu Prievidza zo 16.5.2006 č.k. 10 C 202/2005-23, ktorým okresný súd zamietol návrh žalobcu o obnovu konania z dôvodu, že žalobca podal návrh na obnovu konania po uplynutí objektívnej trojročnej prekluzívnej lehoty a nejde ani o jeden z prípadov uvedených v § 230 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že vo veci vedenej pred Okresným súdom Prievidza pod sp. zn. 6 C 287/99, o obnovu ktorého konania ide, rozsudok nadobudol právoplatnosť 9.9.2002. Keďže žalobca podal návrh na obnovu konania na okresný súd Prievidza až 12.10.2005, okresný súd správne konštatoval nedodržanie objektívnej lehoty na podanie takéhoto návrhu a v súlade so zákonom návrh žalobcu na povolenie obnovy konania zamietol.

Krajský súd v Trenčíne uznesením z 28. decembra 2007 sp. zn. 4 Co 329/2007 na odvolanie žalobcu potvrdil uznesenie Okresného súdu Prievidza z 12. novembra 2007 č.k. 10 C 202/2005-60, ktorým okresný súd neustanovil žalobcovi zástupcu z radov advokátov. Stotožnil sa s názorom okresného súdu, že žalobca nepreukázal, že sú u neho predpoklady, aby bol súdom oslobodený od súdnych poplatkov, ako základnej zákonnej podmienky pre vyhovieenie jeho žiadosti. Rozhodnutie okresného súdu považoval preto za vecne správne.

Proti týmto uzneseniam krajského súdu podal včas dovolania žalobca. Navrhol obe rozhodnutia odvolacieho súdu zrušiť a vec ma vrátiť na ďalšie konanie. V dovolaní proti uzneseniu z 31. januára 2007 sp. zn. 5 Co 238/2006 uviedol, že odvolací súd nesprávne vyložil ustanovenie § 230 ods. 1 O.s.p. Návrh na obnovu konania podal v lehote troch mesiacov, kedy sa dozvedel o dôvode obnovy, t.j. o tom, že jeho právny zástupca nepredložil súdu všetky dôkazy, ktoré by mohli priaznivo ovplyvniť výsledok sporu, hoci mu tieto dôkazy poskytol. O tejto skutočnosti sa dozvedel iba niekoľko dní pred podaním návrhu. Odvolací súd sa preto nesprávne stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že návrh na obnovu konania podal po uplynutí objektívnej lehoty. V dovolaní podanom proti uzneseniu z 28. decembra 2007 sp. zn. 4 Co 329/2007 uviedol, že súdy ho nesprávne vyzvali na preukázanie osobných, majetkových a zárobkových pomerov, keďže aj vo veci obnovy konania, predmetom ktorého bolo určenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru, je podľa § 4 ods. 2 písm. d/ zákona č. 71/1992 Zb. oslobodený od súdnych poplatkov. Súdy tiež jednostonne posúdili jeho situáciu, keď bol v predchádzajúcom konaní zo strany obhajcov poškodený a neprihliadli dostatočne na jeho záujmy. Poukázal na to, že ani sám si nevedel nájsť advokáta, a to ani za úhradu, ktorý by bol ochotný túto vec riešiť do úplného konca. Vyslovil preto presvedčenie, že nevyhovením návrhu o ustanovenie zástupcu z radov advokátov, sú mu upierané základné občianske práva dané mu Ústavou Slovenskej republiky a medzinárodnými dohovormi.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu smerujúceho proti uzneseniu krajského súdu z 31. januára 2007 sp. zn. 5 Co 238/2006 navrhol jeho dovolanie ako neprípustné odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) zistil, že dovolania podala včas osoba k tomu oprávnená - účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.). Hoci dovolateľ nie je zastúpený advokátom a sám nemá právnické vzdelanie (§ 241 ods. 1

veta druhá O.s.p.), v danom prípade nebolo možné nedostatok podmienky povinného zastúpenia považovať za prekážku, ktorá by bránila vydaniu rozhodnutia, ktorým sa dovolacie konanie končí. Dovolací súd pritom vychádzal z povahy rozhodnutia, proti ktorému dovolanie smeruje. Dospel k záveru, že ak predmetom dovolacieho prieskumu je aj rozhodnutie, týkajúce sa žiadosti účastníka o ustanovenie zástupcu z radov advokátov podľa § 30 O.s.p. (tak, ako tomu bolo v posudzovanej veci), nemožno striktno trvať na splnení tejto podmienky. Trvanie na nej by totiž v takomto prípade viedlo k popretiu zámeru, ktorý týmto procesným úkonom účastník sledoval a k popretiu vlastného účelu dovolacieho konania, v ktorom predmetom prieskumu má byť práve záver odvolacieho súdu o tom, či účastník (ne)má právo na ustanovenie zástupcu z radov advokátov. Treba však zdôrazniť, že dovolací súd sa môže správnosťou napadnutého rozhodnutia zaoberať po vecnej stránke len za predpokladu, ak účastník úspešne uplatní niektorí z dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Dovolací súd teda najskôr skúmal, či dovolania žalobcu proti napadnutým uzneseniam odvolacieho súdu sú prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V posudzovanej veci žalobca dovolaniami napadol rozhodnutia odvolacieho súdu vydané vo forme uznesenia.

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydaného v tejto procesnej forme sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O.s.p.

Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa.

Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak
a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu,

- b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia,
- c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

V posudzovanej veci odvolací súd potvrdil uznesenia súdu prvého stupňa, ktorými súd prvého stupňa rozhodol o návrhu žalobcu na povolenie obnovy konania, resp. o jeho žiadosti o ustanovenie zástupcu z radov advokátov. Dovolania žalobcu teda nesmerujú proti takému uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým by bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa. Dovolanie podľa § 239 ods. 1 O.s.p. preto nie je prípustné. Nejedná sa ani o uznesenia, vo výroku ktorých by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O.s.p.) a ani o prípady prípustnosti dovolania podľa písm. b/ a c/ ustanovenia § 239 O.s.p. Dovolanie preto ani podľa § 239 ods. 2 O.s.p. neprichádza do úvahy.

Dovolanie v tejto veci proti napadnutým uzneseniam krajského súdu preto podľa § 239 O.s.p. prípustné nie je.

V ustanovení § 237 O.s.p. sú vymenované vady, ktoré sú dôvodom prípustnosti dovolania smerujúceho proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. V zmysle tohto zákonného ustanovenia je dovolanie prípustné, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ak ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, ak účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, ak v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a ak rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát (písm. a/ až g/). Dovolací súd však nezistil existenciu žiadneho dôvodu obsiahnutého v jeho taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a/ až g/. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa § 237 O.s.p. prípustné nie je. Napokon dovolateľ vady uvedené v tomto zákonnom ustanovení ani výslovne nenamietal.

Pokiaľ dovolateľ v dovolaniach uviedol, že odvolací súd (a tiež súd prvého stupňa) nesprávne interpretoval ustanovenie § 230 ods. 1 O.s.p., resp. ustanovenie § 4 ods. 2 písm. d/

zákona č. 71/1992 Zb. v spojení s § 138 ods. 1 O.s.p. treba uviesť, že uvedená námietka nespôsobuje existenciu vady v zmysle § 237 O.s.p. Námietku účastníka konania, v ktorej vytýka súdu omyl pri aplikácii práva, treba totiž považovať za dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci), ktorý však sám osebe prípustnosť dovolania nezakladá. Skutočnosť, že by rozhodnutie odvolacieho súdu prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania za predpokladu, ak je toto prípustné, nie však dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p. Dovolací súd preto nemohol v rámci skúmania prípustnosti dovolania na tieto námietky žalobcu prihliadnuť.

Keďže v prejednávanej veci dovolania žalobcu smerovali proti uzneseniam odvolacieho súdu, proti ktorým podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie sú a neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolania ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 4 veta prvá O.s.p.) bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť napadnutých rozhodnutí krajského súdu.

Žalovaný mal v dovolacom konaní úspech, preto mu patrí právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 4 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovanému však v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, preto mu neboli priznané.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. augusta 2008

JUDr. Martin V l a d i k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: